

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/54/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7218011735
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Michalanský
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7218011735.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Michalanského, sudcov JUDr. Karola Kučeru a JUDr. Daniely Mitterpákovéj v trestnej veci proti obžalovanému S. Y. a spol. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. d/ Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 3T/89/2018 zo dňa 26. 2. 2019 na verejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 19. novembra 2019 takto

r o z h o d o l :

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu vo vzťahu k obžalovanému S. Y..

Obžalovanému S. Y., nar. XX. 5. XXXX v H.,
trvale bytom H., Z.
č. XX

u k l a d á

podľa § 189 ods. 2, § 38 ods. 2 Tr. zák., § 37 písm. m/ Tr. zák., § 36 písm. l/ Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere

4 (štyroch) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. obžalovaného pre výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

II. Podľa § 321 ods. 1 písm. c/, e/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu vo vzťahu k obžalovanému V. Y..

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec v r a c i a okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu vo vzťahu k obžalovanému V. Y. znovu prejednal a rozhodol.

Inak napadnutý rozsudok zostáva nezmenený.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice II rozsudkom sp. zn. 3T/89/2018 zo dňa 26. 2. 2019 uznal obžalovaného S. Y. vinným ako organizátora podľa § 21 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. d/ Tr. zák. a obžalovaného V. Y. zo zločinu vydierania spolupáchatelstvom podľa § 20, § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. d/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

1. obžalovaný S. Y.

v úmysle sa neoprávnene finančne obohatiť na úkor poškodeného K. G. v presne nezistenej dobe a na nezistenom mieste navrhol spoluobč. V. Y., o ktorom vedel, že má nejaké finančné problémy, aby za odmenu kontaktoval poškodeného K. G. aj so svojim kamarátom a vydávali sa za policajtov, ktorí vedia o prípade odcudzených elektrospotrebičov v Datarte v hodnote 3 680,00 eur s tým, že pokiaľ im túto čiastku neuhradí, vec bude riešiť polícia a za týmto účelom mu poskytol zoznam elektrospotrebičov, ktoré si poškodený K. G. objednal u Z. X. v čase, kým ešte bol na slobode

2. obžalovaný V. Y. a obžalovaný Q. I.

po predchádzajúcej dohode dňa 13. 7. 2018 okolo 13,00 hod. vyhľadali poškodeného K. G. na jeho pracovisku v Košiciach na Južnej triede č. 6, preukázali sa mu odznakmi PZ SR, ktoré mali obstarané z internetového portálu Bazoš a uviedli, že majú dôkazy o tom, že disponuje odcudzenými elektrospotrebičmi z firmy Datart, že môže byť zatiahnutý do tejto záležitosti najmä kvôli Z. X. a vzatý do väzby a že pokiaľ uhradí spôsobenú škodu vo výške 3 680,00 eur, zariadenia u prokurátora, aby sa voči nemu neviedlo trestné stíhanie a tvrdili, že na polícii je už na výsluchu obž. S. Y., načo ich poškodený K. G. požiadal, aby sa stretli neskôr, kým zoženie peniaze, následne poškodený K. G. obdržal od obž. S. Y. SMS správu, že Z. X. na neho niečo narozprával a chce ho do niečoho zatiahnuť, pričom dňa 17. 7. 2018 o 15,30 hod. boli obžalovaní V. Y. a Q. I. zadržaní príslušníkmi Okresného riaditeľstva PZ Košice na pracovisku poškodeného K. G. na Južnej triede č. 6 v Košiciach, kde im mal poškodený odovzdať v hotovosti požadovaný finančný obnos.

Súd im za to uložil :

obžalovanému S. Y. podľa § 189 ods. 2, § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. m/ Tr. zákona trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) rokov a podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona pre výkon trestu ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Obžalovanému V. Y. podľa § 189 ods. 2, § 49 ods. 2, 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. m/ Tr. zákona trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) rokov a podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona pre výkon trestu ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obžalovaní S. Y. a V. Y..

Obžalovaný S. Y. v písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že už v prípravnom konaní priznal spáchanie skutku, ktorý sa mu kladie za vinu a jeho spáchanie oľutoval. Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 21.01.2019 sa poškodenému ospravedlnil a vyhlásenie, že je vinný v zmysle § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku neučinil len z dôvodu, že namieta právnu kvalifikáciu skutku podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona, formou spolupáchateľstva s účastníctvom ako organizátor. Objektívna stránka trestného činu vydierania spočíva v nútení iného k tomu, aby niečo konal, opomenul alebo trpel. Prostriedkom na dosiahnutie páchatelovho cieľa je násilie, hrozba bezprostredného násillia alebo hrozba inej ťažkej ujmy. Prvostupňový súd vidí vyhrážanie sa poškodenému G. väzbou ako hrozbu inej ťažkej ujmy, čím mala byť naplnená skutková podstata trestného činu vydierania.

Poukázal nato, že v skutkovej vete napadnutého rozsudku absentuje akákoľvek zmienka o tom, že mal naviesť obžalovaného Y. a I. k tomu, aby sa poškodenému vyhrážali hrozbou inej ťažkej ujmy, v danom prípade väzbou. Už teda v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa nie sú vyjadrené všetky skutočnosti rozhodné pre naplnenie niektorého znaku skutkovej podstaty trestného činu, ktorým bol uznaný vinným. To, že nenavádzal spoluobžalovaných na vyhrážanie sa väzbou poškodenému, v plnej miere dosvedčujú aj výpovede obžalovaných Y. a I. na hlavnom pojednávaní dňa 21. 1. 2019. Obaja spoluobžalovaní zhodne uviedli, že poškodeného išli podviesť s tým, že sa na ňom obohatia. Na priame otázky jeho obhajcu, či ich akýmkoľvek spôsobom navádzal na to, aby sa poškodenému vyhrážali väzbou alebo trestným stíhaním, obžalovaní Y. a I. odpovedali zhodne záporne. Z výpovede poškodeného vyplýva, že ako svoju ujmu chápal hrozbu väzbou, avšak na hlavnom pojednávaní dňa 21.01.2019 pripustil, že možno to takto chápal len on a slovo väzba v ich komunikácii padlo iba vo vzťahu k skutočnosti, že vo väzení je Z. X.. Nemožno sa teda stotožniť s názorom prvostupňového súdu, že z trestného činu vydierania jeho, aj obžalovaného Y. usvedčuje spoľahlivo svedok - poškodený G. a

už vôbec sa nemožno stotožniť s argumentáciou uvedenou v napadnutom rozsudku, že prehlásenie obžalovaného I. o priznaní viny objektivizuje usvedčujúce svedectvo poškodeného G.. Obžalovaný I. na hlavnom pojednávaní dňa 21. 1. 2019 nevyužil svoje právo nevypovedať a svojou výpoveďou v plnej miere naopak objektivizoval výpovede dvoch zvyšných spoluobžalovaných, keď vypovedal v zhode s nimi. Má za to, že vyhlásenie viny v zmysle § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku učinil obžalovaný I. ako doposiaľ súdne netrestaná osoba za účelom dosiahnutia mimoriadneho zníženia trestu, k čomu u neho za použitia § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e/ Trestného zákona aj napokon došlo. Samotné vyhlásenie viny jedného zo spoluobžalovaných samo osebe nie je schopné objektivizovať výpoveď poškodeného a to zvlášť v tomto prípade, keď k tomuto vyhláseniu viny došlo za rozporuplných okolností. V prípade, pokiaľ by sa aj priami páchatelia skutočne dopustili na poškodenom trestného činu vydierania, čo však obhajoba a aj obžalovaní Y. a I. zhodne popierajú, v zmysle zásady samostatnosti, ktorá sa uplatňuje v prípade excessu platí, že každý účastník zodpovedá len za tie následky, ktoré zaviniel. Ak totiž priami páchatelia vybočili z rámca organizátorstva a návodu, nemôže byť návodca, resp. organizátor trestne zodpovedný za toto ich konanie. Zdôrazňuje, že nikdy nebol osobne prítomný pri stretnutiach zvyšných dvoch obžalovaných s poškodeným a teda výpoveď poškodeného nie je absolútne spôsobilá potvrdiť resp. vyvrátiť zhodné tvrdenia všetkých obžalovaných, že jeho návod, resp. organizátorstvo smerovalo k podvodu.

Má za to, že z prípravného konania, aj z konania pred súdom jednoznačne vyplynulo, že jeho protiprávne konanie smerovalo k tomu, aby poškodený v omyle nahradil škodu, ktorá mala vzniknúť spoločnosti Datart krádežou. Jeho konaním boli teda naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu a nie vydierania, ako to konštatuje prvostupňový súd v napadnutom rozsudku. Ďalej má za to, že prvostupňový súd pochybil aj pri rozhodovaní o výmere trestu, keď nezistil pri jeho osobe žiadnu poľahčujúcu okolnosť a tak mu trest pri existencii jednej priťažujúcej okolnosti (§ 37 písm. m/ Trestného zákona) určil pri zvýšenej dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. K skutku sa priznal už v prípravnom konaní a neskôr aj na súde. Poškodenému sa ospravedlnil na hlavnom pojednávaní a spáchanie skutku úprimne oľutoval. Za daných okolností mal súd aplikovať vo vzťahu k jeho osobe poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. 1/ Trestného zákona, čo by malo za následok aj určenie trestu v nižšej výmere v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Na základe uvedených skutočností preto navrhol, aby bolo rozhodnutie okresného súdu, ktorým bol uznaný vinným ako organizátor zločinu vydierania podľa § 21 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., v celom rozsahu zrušené.

Obžalovaný V. Y. v písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojej obhajkyne uviedol, že svoje protiprávne konanie od samého počiatku priznával, nikdy však nemal v úmysle, ani sa nedopustil zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. d/ Tr. zákona, ale chcel poškodeného K. G. len podviesť tak, ako všetci spoluobžalovaní boli dohodnutí. Považuje za nespravodlivé, že jeho priznanie sa k trestnej činnosti súd nekvalifikoval ako poľahčujúcu okolnosť. Nemohol v úvode hlavného pojednávania urobiť vyhlásenie o vine v zmysle § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por., nakoľko v tomto prípade súd postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Tr. por. a jeho vyhlásenie by bolo neodvolateľné. V zmysle § 333 ods. 3 písm. f/, g/ a h/ Tr. por. by totiž musel uznať i kvalifikáciu svojho konania ako zločinu vydierania. Nikdy ani spoluobvinení nehrozili poškodenému násilím, ale ani inou ťažkou ujmom, ktorá by odôvodňovala subjektívnu stránku zločinu vydierania v zmysle § 189 ods. 1, 2 písm. d/ Tr. zák. Poškodenému nehrozili trestným stíhaním a vzatím do väzby, naopak, ich podvodné konanie spočívalo v tom, že ho uisťovali predstierajúc, že sú policajti, že jeho konanie nebude mať žiadne následky. Nehovorili poškodenému, že prokurátor trvá na jeho väzbe, spomínali mu len, že vo väzbe je svedok Z. X.. Pre prípad, ak by súd bol názoru, že i napriek kvalifikácii trestného činu je potrebné urobiť formálne vyhlásenie o vine v zmysle § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. je ochotný tak urobiť, pretože skutočne spáchanie trestného činu od prvej chvíle priznáva a jeho spáchanie ľutuje.

Navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok v zmysle § 321 ods. 1 Tr. por. a aby v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol na podklade skutkového stavu tak, že uzná vinu pre trestný čin podvodu a uloží mu za takéto konanie primeraný trest. Alternatívne navrhol v prípade, že jeho konanie bude krajský súd považovať rovnako ako okresný súd za trestný čin vydierania, aby vzal do úvahy jeho priznanie ako poľahčujúcu okolnosť a na základe pomeru priťažujúcich a poľahčujúcich okolností mu uložil trest bez zvýšenia spodnej hranice trestnej sadzby.

Na podklade takto podaných odvolaní odvolací súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy majúce význam pre rozhodnutie o vine a v čase rozhodovania okresného súdu aj o treste, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a vo vzťahu k výroku o vine tak dospel k správnym a skutkovým a právnym záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a podrobne rozviedol, zaoberajúc sa aj obhajobou obžalovaných, na základe akých dôkazov dospel k záveru o vine.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nemal žiadne pochybnosti o závere okresného súdu vo vzťahu k výroku o vine a keďže sa s týmito závermi okresného súdu stotožňuje, tak na ne ako na správne a zákonné v podrobnostiach poukazuje.

Po podrobnom preskúmaní predloženého spisového materiálu, vrátane odôvodnenia napadnutého rozsudku a podaných odvolaní nemal ani krajský súd žiadne pochybnosti o tom, že skutok sa stal, že ho spáchali obžalovaní a že svojím konaním popísaným vo výrokovej časti rozsudku naplnili po stránke objektívnej všetky pojmové znaky skutkovej podstaty zločinu vydierania spolupáchatelstvom podľa § 20, § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. d/ Tr. zák. (obžalovaný V. Y. a už odsúdený Q. I.) a obžalovaný S. Y. pojmové znaky skutkovej podstaty účasti vo forme organizátorstva zločinu vydierania podľa § 21 ods. 1 písm. a/, § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. d/ Tr. zák. s tým, že z hľadiska subjektívnej stránky konali vo forme priameho úmyslu podľa § 15 písm. a/ Tr. zák., pričom motívom ich konania bola ziskovosť.

Tak, ako to uviedol okresný súd, obžalovaných z trestného činu vydierania a teda nie trestného činu podvodu, ku ktorému smerovala obhajoba obžalovaných Y. a Y. usvedčil spoľahlivo, aj podľa názoru krajského súdu svedok - poškodený K. G., ktorého výpoveď bola tak, ako to uviedol okresný súd od samého začiatku konzistentná s tým, že vzhľadom na skutkové okolnosti nebol dôvod pochybovať o tom, že správanie obžalovaných vnímal ako nátlak, mal strach, pretože zdôrazňovali osobu Z. X., hovorili o prokurátorovi a o jeho väzobnom stíhaní. V tomto smere krajský súd dodáva, že výpoveď svedka - poškodeného K. G. je objektivizovaná aj vyhlásením o vine už odsúdeného Q. I. a v základných rysoch pojmových znakov skutkovej podstaty zločinu vydierania aj priznaním sa a výpoveďami obžalovaných V. Y. a S. Y..

Ako to správne uviedol okresný súd objektom trestného činu vydierania je sloboda rozhodovania človeka a jeho objektívna stránka spočíva v tom, že páchatel' núti iného, aby niečo konal a to hrozbou inej ťažkej ujmy. Za hrozbu inou ťažkou ujmy je tak podľa zaužívanej súdnej praxe nutné považovať také konanie páchatel'a, ktoré môže viesť k spôsobeniu majetkovej ujmy, vážnej ujmy na cti, dobrej povesti, rozvratu manželstva, či rodinného života a podobne.

V zmysle uvedeného môže byť inou ťažkou ujmy aj začatie trestného stíhania v dôsledku, napríklad oznámenia trestného činu, ktorým páchatel' poškodenému hrozí a núti ho tak, aby niečo konal, opomenul alebo trpel, pričom nie je ani rozhodujúce, či poškodený skutočne trestný čin spáchal.

Pre úplnosť v tejto súvislosti krajský súd dodáva, že nemal pochybnosti na základe výpovede poškodeného ani o tom, že hrozba inej ťažkej ujmy v danom prípade spočívala aj v hrozbe väzobným stíhaním poškodeného, aj keď obaja obžalovaní, vrátane už odsúdeného Q. I. túto hrozbu popierajú. Zároveň je však potrebné uviesť, že hrozba väzobným stíhaním ani nie je súčasťou skutku a že pre samotné naplnenie pojmových znakov žalovaného trestného činu by postačovala aj hrozba samotným trestným stíhaním. Použitie falošných služobných preukazov a vydávanie sa za policajtov svedčia jednoznačne o tom, k čomu zámer obžalovaných smeroval.

Vo vzťahu k výroku o treste obžalovaného S. Y. mal aj krajský súd z odpisu registra trestov preukázané, že tento obžalovaný má za obdobie rokov od 2005 do 2013 spolu 12 záznamov, pričom v siedmich prípadoch sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený.

Obžalovaný V. Y. má za obdobie rokov 2003 až 2017 spolu 11 záznamov v registri trestov s tým, že fikcia neodsúdenia doposiaľ nenastala u štyroch odsúdení. Naposledy bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 3T/36/2017 zo dňa 31. 3. 2017, právoplatným dňa 23. 5. 2017, pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere jedného roka a 6 mesiacov s podmienčným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov a 6 mesiacov, t. j. do 23. 11. 2019. Z uvedeného je tak zrejmé, že skutku v predmetnej trestnej veci sa dopustil v skúšobnej dobe predchádzajúceho podmienčného odsúdenia.

U oboch obžalovaných okresný súd na základe vyššie uvedeného správne zistil prítiažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zák., t. j. že už boli v minulosti za trestný čin odsúdení.

Oproti názoru okresného súdu však dospel krajský súd k záveru, že na oboch týchto obžalovaných sa vzťahuje poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zák., t. j., že sa priznali k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutovali. Z predloženého spisového materiálu je totiž zrejmé, že obaja obžalovaní už v priebehu prípravného konania svoje konanie priznali a vyjadrili nad ním aj ľútosť, avšak nestotožňovali sa s právnou kvalifikáciou tohto konania, čo bolo dôvodom, kvôli ktorému neuskutočnili vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b/, eventuálne c/ Tr. por.

Niet tak podľa názoru krajského súdu pochybností o tom, že obžalovaní sa priznali k spáchaniu trestného činu tak, ako to požaduje ustanovenie § 36 písm. l/ Tr. zák., aj keď podľa ich názoru k spáchaniu iného trestného činu, než trestnému činu, o ktorého spáchanie skutočne ide. Pre ustálenie tejto poľahčujúcej okolnosti je však podľa názoru krajského súdu podstatné priznanie sa k trestnej činnosti ako takej a zo strany obžalovaných nemusí ísť o stotožnenie sa s právnou kvalifikáciou konania ustálenou prokurátorom, či súdom, keďže táto podmienka je zákonnou podmienkou pre ďalší procesný postup pri vyhlásení o vine, eventuálne pri konaní o dohode o vine a treste, čo vyplýva z ustanovenia § 333 ods. 3 Tr. por., konkrétne z ustanovení § 333 ods. 3 písm. f/, g/ Tr. por.

Za týchto okolností krajský súd uložil obžalovanému S. Y. podľa § 189 ods. 2 Tr. zák. s použitím vyššie uvedenej poľahčujúcej a prítiažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr. zák., § 36 písm. l/ Tr. zák., za použitia ustanovenia § 38 ods. 2 Tr. zák., teda pri rovnakom pomere poľahčujúcich a prítiažujúcich okolností, vychádzajúc zo základnej trestnej sadzby (4 až 10 rokov) a zohľadniac všetky okolnosti daného skutku a spôsob jeho spáchania nepodmienený trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov. Takto uložený trest, na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, ktorá je zároveň dostatočná na potrestanie obžalovaného za jeho konanie, považuje krajský súd za trest, ktorý spĺňa všetky kritériá z hľadiska tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

Keďže obžalovaný bol v posledných 10-tich rokoch pred spáchaním trestného činu v predmetnej trestnej veci vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, zaradil ho na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák.

Aj napriek vyjadrenému právnemu názoru, aj vo vzťahu k obžalovanému V. Y., týkajúceho sa aplikácie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Tr. zák. však krajský súd nemohol o uložení trestu tomuto obžalovanému rozhodnúť a to vzhľadom na nové okolnosti týkajúce sa jeho zdravotného stavu, ktoré vzhľadom na prebiehajúce vyšetrenia nebolo možné v čase rozhodovania krajského súdu vyhodnotiť a ktoré by taktiež mohli mať vplyv na ukladanie trestu.

Preto krajský súd predovšetkým vzhľadom na skutočnosť, že vo vzťahu k obžalovanému Y. išlo o väzobnú trestnú vec rozhodol právoplatne len vo vzťahu k tomuto obžalovanému a vo vzťahu k obžalovanému Y. vo výroku o treste napadnutý rozsudok za účelom vykonania ďalšieho dokazovania zrušil a vec vrátil okresnému súdu, aby toto dokazovanie v potrebnom rozsahu vykonal a vo výroku o treste, na základe objektívne zistených skutočností opätovne zákonne a spravodlivo rozhodol.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol v zmysle výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.